

Arrest

nr. 274 583 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 december 2021 tot intrekking van het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2020 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 15 december 2021 werd een beslissing genomen tot intrekking van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf ingetrokken van:

[...]

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf"

Betrokkene bekam het verblijfsrecht na voorlegging van een Afghaans paspoort voorzien van een visum gezinshereniging type D-B20 Betrokkene werd op 03.02.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkene bekam het verblijfsrecht op basis van het huwelijk met zijn vermeende echtgenote, F.N. ([...]), van Belgische nationaliteit Betrokkene werd op 05.05.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een Belgische gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Afghanistan op 24.07.2017. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenote blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Oost-Vlaanderen afdeling Gent op 29 03.2021, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oosterzele op 22 04.2021 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen. Gelet op deze nieuwe informatie erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht)

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten

Om de voormelde redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 74/20, §2, 1e lid ingetrokken.

Om overeenkomstig art 74/20, §2 rechtmatig het verblijfsrecht van een persoon te kunnen intrekken dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst In dit verband werd op 02 07.2021 een onderzoek overgemaakt aan de gemeente Oosterzele. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 06.07.2021. Betrokkene legde daarop de volgende stukken voor.

Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid

Loonfiches

Inschrijving ziekenfonds

Taalcertificaten

Attest inburgering

Onze brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart "

Betrokkene legt bewijzen van tewerkstelling voor als blijk van zijn actieve participatie aan de arbeidsmarkt. Vooreerst dient genoteerd te worden dat betrokkene toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt via het verblijfsrecht dat hij op onrechtmatige wijze bekwam. Daarnaast wordt opgemerkt dat de mate van economische participatie geen element vormt dat moet worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Wat de voorgelegde taalattesten, attesten van inburgering en de inschrijving bij het ziekenfonds betreft, wordt gewezen op het feit dat alle voorgelegde documenten voortvloeien uit wettelijke verplichtingen en derhalve niet getuigen van een buitengewone verankering waardoor deze beslissing niet kan worden genomen.

Voor zover betrokkene met de voorgelegde stukken zijn integratie in België wenst aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat werken en het zich verschaffen van een inkomen basisvereisten zijn om in België een menswaardig leven te leiden, maar dat zulks geen blijk geeft van een buitengewone integratie in de Belgische maatschappij. Evenmin vormt het vervullen van wettelijke plichten een bewijs van integratie.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Betrokkene heeft met betrekking tot zijn gezinsband, ondanks de niet erkenning van het huwelijk, helemaal geen bewijsstukken voorgelegd. Het is niet omdat betrokkene en de referentiepersoon nog samenwonend zijn, dat wij er automatisch kunnen vanuit gaan dat er wel degelijk, intussen, sprake is van een oprechte feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Mensen kunnen ook eenvoudigweg onder hetzelfde dak wonen zonder een relatie te hebben met elkaar, uit praktische overwegingen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België met wie dan ook. Betrokkene heeft voorts geen minderjarige kinderen dewelke in België verblijven, noch maken andere personen deel uit van zijn gezin. Betrokkene maakt geen gewag van andere familieleden dewelke in België zouden verblijven. Vandaar dat wij mensen dat er ook geen beletsels zijn met betrekking tot het gezinsleven van betrokkene die deze beslissing in de weg zouden staan.

Betrokkene kwam België binnen middels een paspoort voorzien van een visum gezinshereniging op 31.01.2020. Hij verblijft dus iets bijna 2 jaar in het Rijk, wat op zich een relatief korte periode is.

Die korte verblijfperiode maakt ook dat redelijkwijze kan worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende familiale, culturele en sociale banden heeft met zijn land van herkomst. Betrokkene heeft per slot van rekening van zijn 28 levensjaren, 26 jaar in Afghanistan geleefd. Zijn vermeende echtgenote is eveneens van Afghaanse origine.

Betrokkene heeft dus zeker nog voldoende voeling met de lokale taal, gebruiken en cultuur in die mate dat zulks zich niet verzet tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient te worden gesupprimeerd."

2. Over de rechtspleging

Op 10 maart 2022 dient de verzoeker via het J-box systeem een aanvullende nota in met als bijkomende stukken een bewijs van zwangerschap, een aanvraagformulier van Habitare +, en selfies van het koppel.

Op 13 mei 2022, twee dagen na de terechtzitting en het sluiten van de debatten, stuurt de verzoeker via J-box nog aanvullende informatie, waarbij wordt gemeld dat het parket zijn onderzoek afrondde en er een pleitdatum voor de familierechtbank werd bepaald op 23 juni 2022.

De mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen in de rechtspleging voor de Raad is enkel voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/76 ressorteert onder titel I *bis*, afdeling II van de vreemdelingenwet dat de specifieke bepalingen bevat die gelden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze procedure is op de huidige zaak van toepassing.

Artikel 39/81 en volgende van de vreemdelingenwet, dat het verloop van de annulatieprocedure beschrijft en dat op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet op de huidige zaak toepasselijk is, voorziet niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen. De mogelijkheid om middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen is bijgevolg exclusief voorbehouden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangezien het neerleggen van een aanvullende nota teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen nergens is voorzien in de bepalingen die betrekking hebben op de annulatieprocedure, dient de aanvullende nota uit de debatten te worden geweerd. Hetzelfde dient te worden besloten met de stukken die na sluiting der debatten werden overgemaakt.

Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde aanvullende nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen (RvS nr. 233.527 van 19 januari 2016).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van het artikel 74/20 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

5.1.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.1.3.

Dat de verweerster niet uitdrukkelijk en duidelijk motiveerde. Dat ze zich louter baseerde op het negatieve advies van het Parket van Oost-Vlaanderen. Dat ze oordeelde dat de huwelijksakte rechtsgeldig is en het huwelijk erkend werd in het kader van de gezinshereniging.

Dat de verweerster na de erkenning 180° draait en gaat oordelen dat het huwelijk alsnog niet kan worden erkend.

Dit zonder enig bewijs dat de verzoeker frauduleuze intenties zou hebben gehad.

Dat het blindelings volgen van een advies niet kan getuigen van een correcte en redelijke besluitvorming.

Dat een advies een loutere aanbeveling is en geen bindende regel.

Dat de verweerster zich aldus schuldig maakte aan de schending van de motiveringsplicht en onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de vermeende feiten.

5.2.

TWEEDE MIDDEL

5.2.1.

Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van het artikel 27, § 1 WIPR ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ;

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;

Schending van de rechten van verdediging ;

Schending van het artikel 3 E. V.R.M., het artikel 8 E. V.R.M., het artikel 13 van het E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid.

5.2.2.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel beoogt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat uit de opgegeven motieven de redenering van het bestuur moet blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.2.3.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

Dit te meer gelet op het feit dat art. 74/20, §2, tweede lid Vw het volgende stelt:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsbond van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

- 5.2.3.1.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker nooit of onvoldoende werd uitgenodigd om zich te verdedigen en de nodige documenten voort te brengen op basis van het art. 74/20 Vw.

Om rechtmatig het verblijfsrecht van een persoon te kunnen intrekken diende de verweerster rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene in België alsmede in het land van herkomst. In dit verband werd er een onderzoek overgemaakt aan de gemeente Oosterzele. Dit onderzoek werd vervolgens aan de betrokkene betekend dd. 06/07/2021.

De verweerster vroeg de verzoeker aansluitend het volgende : "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze dienst met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart".

Hij legde daarop een tal van documenten voor, met name:

- *Een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid*
- *Loonfiches*
- *Inschrijving ziekenfonds*
- *Taalcertificaten*
- *Attest van inburgering*

Dat de verzoeker deze stukken indiende om aan te tonen dat hij de nodige stappen had ondernomen om zichzelf vertrouwd te maken met de Belgische maatschappij en de Nederlandse taal. Dat hij deze stukken leverde ter goeder trouw.

Dat hij bovendien ondanks de hoogtes en laagtes in de relatie met mevrouw F.N., steeds een goede en duurzame heeft gehad. Dat hij ook daarvan veel stukken kon voorleggen. Hij deed dit echter niet daar hij niet van mening was dat zijn relatie onder de term "relevante wijzigingen van zijn situatie " viel.

Indien de verweerster de verzoeker had uitgenodigd voor een gesprek, zou dit misverstand uit de wereld geholpen zijn en kon de verzoeker bewijzen van zijn duurzame doch turbulente relatie voorgelegd hebben, alsook hun situatie uitvoerig uiteengezet hebben.

Indien de verzoeker zijn hoorrecht gerealiseerd had gezien, was de verweerster hoogstwaarschijnlijk tot een andere conclusie gekomen.

Nochtans dient een zorgvuldige overheid de burger te horen alvorens een nadelige beslissing te nemen. Evenwel is de verzoeker zoals hoger uiteengezet hieromtrent verkeerd of onvoldoende ingelicht.

Dat de verweerster de rechten van de verzoeker miskende. Dit is evident geen zorgvuldig bestuur.

- 5.2.3.2.

Dat de verweerster onvoldoende rekening hield met de neergelegde stukken in haar onderzoek naar de aard en de hechtheid van de familie- en culturele of sociale banden van de verzoeker in België.

Dat ze stelt dat de economische participatie geen element vormt dat moet worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid Vw. Ook de voorgelegde taalattesten, attesten van inburgering en de inschrijving bij het ziekenfonds betreffen wettelijke verplichtingen en bewijzen geen buitengewone verankering, aldus de verweerster. (zie het stuk 5)

Vervolgens stelt de verweerder dat er ten aanzien van de verzoeker door zijn korte verblijfsperiode in België nog redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij nog voldoende familiale, culturele en sociale banden heeft met zijn land van herkomst. Dat hij er per slot van rekening 26 jaren van zijn 28 levensjaren heeft gewoond.

Dat hij nog voldoende voeling heeft met het land van origine.

Dat de verweerder van oordeel is dat de sociale, culturele en familiale verankering dieper geworteld zit in Afghanistan dan in België.

Hier dient te worden aangestipt dat de verweerder een onredelijke, onzorgvuldige beslissing nam. Dat ze stelde dat de integratie van de verzoeker in België niet of onvoldoende relevant is in het onderzoek conform het artikel 74/20 Vw.

Dat ze daartegenover wel kijkt naar de culturele en sociale kennis van de verzoeker in Afghanistan.

Dat de verweerder als het ware met een ongelijke maat haar onderzoek voerde.

Om deze reden wenst de verzoeker aan te stippen dat hij sinds de twee jaren in België woont en steeds zijn uiterste best heeft gedaan zich in België dieper te verankeren. Dat de verzoeker inderdaad 26 jaren woonde in Afghanistan, maar in België een echtgenote heeft en ze in België een gezinnetje aan het uitbouwen zijn. Dat deze elementen in de afweging zouden moeten opgenomen zijn.

- 5.2.3.3.

Dat de verweerder, ten laatste, eveneens geen rekening hield met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan. Hoewel dit niet de hoofdmotivering in deze procedure dient te zijn, had de verweerder deze problematiek toch minstens kunnen vermelden en meenemen in haar beoordeling.

- 5.2.3.4.

Dat de verzoeker in Afghanistan huwde dd. 24/07/2017.

Dat de verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds 4 jaren gehuwd was met mevrouw F. en hij bovendien reeds 2 jaren gemachtigd was tot verblijfsrecht in België.

Dat de verweerder geen rekening gehouden heeft met bovenstaande feitelijkeheden. Ze baseerde zich louter op de stelling van het parket van Oost-Vlaanderen dat stelt dat de verzoeker niet de bedoeling gehad heeft een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Er dient hier echter te worden opgemerkt dat een huwelijk van 4 jaren wel degelijk als een duurzame relatie dient te worden gekwalificeerd.

Dat de verzoeker bovendien nog steeds een relatie heeft met mevrouw en dat ze hun eerste kindje verwachten. (zie het stuk 4)

- 5.2.3.5.

Dat de verweerder zelf aangeeft dat de huwelijksakte wordt erkend en dat deze van doorslaggevend belang is. Dat het huwelijk in het kader van het onderzoek tot gezinshereniging aldus rechtsgeldig werd beschouwd.

Dat de verweerder in de bestreden beslissing toch opmerkt dat het huwelijk frauduleus tot stand is gekomen. Nergens evenwel legt de verweerder enig bewijs voor van het feit dat het huwelijk onder valse voorwendselen zou zijn aangegaan. Integendeel, het huwelijk werd in het kader van de gezinshereniging reeds erkend.

De bestreden beslissing verwijst in dit verband enkel naar een negatief advies van het Parket van Oost-Vlaanderen en het feit dat de verwerende partij dit advies wenst te volgen.

Het louter verwijzen naar het negatief advies van het Openbaar Ministerie kan evenwel niet als voldoende draagkrachtig worden aanzien om een dergelijke vergaande beslissing op te schragen.

Zo dient de verweerder verder te bewijzen dat er frauduleuze intenties of frauduleuze documenten werden gebruikt in hoofde van verzoeker.

De bewijslast dat verzoeker fraude gepleegd heeft rust immers volledig op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker werd immers nooit gevraagd om documenten voor te leggen die deze intenties kunnen weerleggen waardoor hem geen kwade trouw of een gebrek aan medewerking kan verweten worden.

- 5.23.6.

Ten slotte wenst de verzoeker bij dit verzoekschrift alsnog bewijzen van zijn duurzame relatie voor te leggen. Zo kan hij foto's voorleggen wanneer hij op date is met zijn vrouw N.F. en wanneer ze bij haar familie zijn. (zie het stuk 2)

Hoewel de band met deze familie niet optimaal is, probeert hij zijn best te doen geen nieuwe conflicten te veroorzaken en zich te richten op een positieve toekomst.

De verzoeker helpt tevens bij het financieren van het dagelijkse leven : zo doet hij af en toe boodschappen om zowel zijn vrouw, te ontlasten en tevens financieel zijn steentje bij te dragen. (zie het stuk 3)

Dat de verzoeker bij gelegenheden romantisch uit de hoek wenst te komen, wordt bewezen door het feit dat af en toe cadeaus koopt voor zijn vrouw. (Juwelen, parfum, kledij). (zie het stuk 7)

Dat de verzoeker en zijn vrouw reeds samenwoonden op hetzelfde adres. (zie het stuk 9)

Toch duidt de verweerster er op dat samenwonen op het zelfde adres onvoldoende is om sprake te zijn van een oprechte, feitelijke relatie tussen de betrokkene en de referentiepersoon. (zie het stuk 1)

Niettegenstaande deze stelling, moet worden opgemerkt dat de verzoeker en zijn vrouw door hun samenwonen op hetzelfde adres, op heden zwanger zijn van hun eerste kind.

Deze zwangerschap bezegelt de liefde en bewijst hun sterke gezinsband, naast de erkende huwelijksakte. (zie het stuk 4)

Dat een leven samen met zijn vrouw en kind wel degelijk dient te worden beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven.

5.2.4.

Ten slotte dienen de hogere belangen van het ongeboren kind te worden aangestipt in dit verzoekschrift.

Zo bepaalt het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, als volgt :

"Rechten van het kind

1.Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2.Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3.Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. "

De schorsing en de vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook noodzakelijk nu er weldegelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoeker en het ongeboren kind.

- 5.2.4.1.

De stelling dat de verzoeker nooit een familielid is geweest van een Belg, noch duurzame relaties had in België, kan niet worden aanvaard.

Dat de verzoeker andere oogmerken had bij het huwen volgens de verweerder, dient daarenboven ten stelligste te worden geprotesteerd. De verzoeker werd verliefd op mevrouw Z., ze huwden uit liefde en na veel overleg.

Dat veel gesprekken aan het huwelijk voorafgingen is niet abnormaal daar beide echtgenoten in een ander land woonden. De verzoeker wilde in Afghanistan blijven. Zoals reeds uiteengezet wenste mevrouw ZAKERI hun leven samen verder uit te bouwen in België. Zij was echter opgevoed volgens de Westerse en Belgische gebruiken, normen en waarden.

Dat de verzoeker duurzame familiebanden en sociale banden heeft in België.

Dat de relatie van het koppel, zoals eerder aangestipt, een hobbelig parcours heeft doorlopen. Dat het koppel zelfs enige tijd op verschillende adressen verbleven.

Het feit dat het koppel tijdelijk, na 2 jaren samengewoond te hebben, apart hebben verbleven, kan immers volgens de verweerder niet worden beschouwd als een negatieve, noch als een positief element binnen het onderzoek conform het artikel 74/20, §2, lid 2 Vw.

De verweerder stelde immers dat louter samenwonen geen bewijs is van een amoureuze relatie en dat ook eenvoudigweg onder hetzelfde dak kan worden gewoond zonder een relatie te hebben met elkaar, uit praktische overwegingen.

Toch wenst de verzoeker ten slotte aan te stippen dat de relatie terug op het goede spoor zit en ze terug samen wonen. Dit vinden ze beiden echter belangrijk ten opzichte van hun ongebooren kind.

De verzoeker beroept zich vervolgens op zijn recht op gezins- en familieleven, conform het artikel 8 EVRM.

Het artikel 8 EVRM stipuleert het volgende :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat de bestreden beslissing allerminst kan worden aanvaard in het licht van de nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economische welzijn van het land.

3.

CONCLUDEREND

Dat de basisrechten van de verzoeker werden geschonden door de verwerende partij.

Indien hij gehoord en correct geïnformeerd was geweest over het onderzoek naar hem en de potentiële gevolgen, had de verzoeker meer relevante bewijzen kunnen voorleggen en zijn verhaal kunnen doen.

Dat de verweerder alle voorgelegde stukken als irrelevant beschouwt in het kader van het onderzoek aan de hand van het artikel 74/20, §2, lid 2 Vw.

Dat ze bovendien stelt dat de verzoeker frauduleuze motieven had om te huwen met zijn echtgenote, maar deze stelling onvoldoende onderbouwt. Dat de bewijsplicht ligt bij de verweerder. Het louter verwijzen naar het negatief advies van het openbaar ministerie kan evenwel niet als voldoende draagkrachtig worden aanzien om een dergelijke vergaande beslissing op te schragen. Dat er in casu geen sprake is van een redelijke, zorgvuldige beslissing.

Dat, zoals de verweerder zelf aangeeft, de huwelijksakte van doorslaggevend belang was.

Dat het huwelijk met andere woorden, in het kader van het onderzoek tot gezinshereniging als rechtsgeldig werd beschouwd. Het huwelijk werd bijgevolg door de verwerende partij erkend.

Dat de verweerder als het ware tegenstrijdige visies tentoonspreidt en deze onvoldoende motiveert.

Ze is niet consequent te noemen en schendt het artikel 27, § 1 WIPR door het huwelijk als niet rechtsgeldig te beschouwen terwijl ze dit huwelijk reeds na een onderzoek heeft erkend.

Dat de verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds 4 jaren gehuwd was en reeds 2 jaren legaal verblijf kende in België op basis van de gezinshereniging met zijn echtgenote.

Dat de verzoeker in België een beschermenswaardig gezinsleven leidt. Dat hij een goede vader wil zijn voor het ongeboren kind. Dat hij zijn kind wil zien opgroeien met beide ouders.

Dat de verzoeker bovendien onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan. Het land is op heden in pure chaos sinds de overname door de Taliban. De verzoeker terugleiden naar dit land zou inhouden dat hij blootgesteld zou worden aan onmenselijke behandelingen en folteringen. Dat België in dit geval medeplichtig zou zijn aan een schending van het artikel 3 EVRM.

De verweerster beslist het huwelijk niet langer te erkennen en het verblijfsrecht van de verzoeker in te trekken, op retro-actieve wijze, wat evident problematisch is, omdat het onderzoek pas echt gevoerd is na het definitief worden van het verblijfsrecht.

Dit schendt het rechtszekerheidsbeginsel en het recht op verdediging.

De fraude is geenszins aangetoond en wordt ten stelligste ontkend.

Dat de verzoeker ten slotte uw Zetel verzoekt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen."

3.2. Gezien hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 mei 2019 in de ambassade van Islamabad een aanvraag om gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische partner. In het kader van deze aanvraag legde hij een huwelijksakte neer waaruit moet blijken dat hij op 24 juli 2017 huwde met voormelde partner. Op 5 mei 2020 werd verzoeker vervolgens in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 29 maart 2021 stelt de Procureur des Konings echter een negatief advies op waarin er wordt geconcludeerd dat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om na te gaan of het huwelijk werkelijk tot stand is gekomen uit een duurzame levensgemeenschap en niet gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Op basis van dit advies weigert de ambtenaar van burgerlijke stand van Oosterzele op 22 april 2021 om verzoekers huwelijksakte te erkennen. Op basis van deze elementen motiveert verweerder dat de neergelegde huwelijksakte niet rechtsgeldig is en weigert hij, op basis van artikel 27 van het WIPR, om deze akte te erkennen. Verweerder motiveert dat verzoeker onder valse voorwendselen een huwelijk is aangegaan en dat dit huwelijk louter en alleen gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Omwille van deze elementen neemt verweerder een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker, op basis van artikel 74/20, § 2, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de weigering tot erkenning van de Afghaanse huwelijksakte, benadrukt de Raad de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds. De rechtsmacht van de Raad is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de onderhavige buitenlandse huwelijksakte staat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, een beroep open bij de rechtbank van eerste aanleg. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich. Uit de aanvullende nota die verzoeker neerlegde blijkt dat verzoeker op 15 februari 2022 bij de rechtbank van eerste aanleg van Gent een verzoekschrift tot nietigverklaring van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand indiende.

In het kader van het huidig beroep kan de Raad wel nagegaan of verweerder bij de intrekking van verzoekers verblijfsrecht de voorwaarden zoals voorzien in artikel 74/20, § 2, van de vreemdelingenwet heeft gerespecteerd. Deze bepaling vormt de rechtsgrond van de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoeker voert aan dat het motief dat zijn huwelijk werd aangegaan onder valse voorwendselen niet onderbouwd wordt met enig bewijs. De bestreden beslissing verwijst echter uitdrukkelijk naar het negatief advies van de Procureur des Konings en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand. Beide stukken bevinden zich in het administratief dossier. Verzoeker verduidelijkt niet waarom deze stukken onvoldoende zijn om tot de conclusie te komen dat zijn huwelijk is aangegaan onder valse voorwendselen.

Overeenkomstig artikel 74/20, § 2, tweede alinea, dient verweerder bij het nemen van een beslissing tot intrekking van verblijf tevens rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Rijk en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Waar verzoeker een arbeidsovereenkomst neerlegt, loonfiches, een inschrijving bij het ziekenfonds, taalcertificaten en een attest inburgering, wordt er in de bestreden beslissing in de eerste plaats gemotiveerd dat economische participatie geen element vormt dat moet worden beoordeeld in het licht van artikel 74/20, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Wat betreft de taalattesten, attesten van inburgering en de inschrijving bij het ziekenfonds, motiveert verweerder dat deze documenten voortvloeien uit wettelijke verplichtingen en derhalve niet getuigen van een buitengewone verankering. Daarenboven wordt erop gewezen dat verzoeker slechts twee jaar op het grondgebied verbleef terwijl hij ruim 26 jaar woonachtig was in Afghanistan.

Derhalve kan er redelijkerwijs van uit gegaan worden dat verzoeker nog voldoende familiale, culturele en sociale banden heeft met zijn land van herkomst. Uit zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling, doch laat hij na om concrete elementen aan te voeren waaruit kan worden afgeleid dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Aangaande zijn gezinsleven betoogt verzoeker dat de motieven van de bestreden beslissing een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij wel degelijk een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner en dat zij daarenboven hun eerste kind verwachten. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker attesten voor waarin de zwangerschap van verzoekers partner wordt bevestigd alsook foto's.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*'lawful and genuine marriage'*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing verwijst naar het negatief advies van de Procureur des Konings. Uit dit advies blijkt dat er slechts summier gegevens voorhanden zijn met betrekking tot de beweegredenen van verzoekers partner. Beide partners konden niet worden gehoord aangezien zij geen gevolg wensten te geven aan de verschillende pogingen van de politiediensten om een verhoor in te plannen. De Procureur des Konings concludeert dat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om na te gaan of het huwelijk werkelijk tot stand is gekomen uit een duurzame levensgemeenschap en niet gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Waar blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn partner, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit deze samenwoning niet automatisch kan afgeleid worden dat verzoeker een oprechte feitelijke relatie onderhoudt met zijn partner. Op basis van deze elementen besluit verzoeker dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat zijn partner zwanger is en dat deze zwangerschap een bewijs is van hun sterke gezinsband. De Raad merkt op dat verzoeker dit element pas voor het eerst aanvoert in het kader van het huidige beroep. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker in een brief van 2 juli 2021, die betekend werd op 6 juli 2021, gewezen werd op artikel 74/20, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. In voormelde brief werd hij verzocht om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier neer te leggen bij het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Verzoeker legde vervolgens een arbeidsovereenkomst neer, loonfiches, een inschrijving bij het ziekenfonds, taalcertificaten en een attest van inburgering. Verzoeker heeft nagelaten om enig bewijs neer te leggen dat betrekking heeft op de relatie met zijn partner. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, *DE GRAEVE*). Verzoeker verduidelijkt niet waarom het voor hem onmogelijk was om verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte te stellen van de zwangerschap van zijn partner. Uit het attest opgesteld door dokter A.H., zoals toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 11), blijkt immers dat verzoekers partner minstens sinds 29 oktober 2021 op de hoogte is van haar zwangerschap. De verwerende partij kan niet worden verweten bij haar beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die verzoeker, hier nochtans naar behoren om verzocht, niet aan haar ter kennis heeft gebracht. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld door verzoekers verblijfsrecht in te trekken op grond van artikel 74/20, § 2, van de vreemdelingenwet. Een schending van voormeld artikel wordt dan ook niet aangetoond.

Zoals reeds eerder werd opgemerkt blijkt dat verzoeker op 15 februari 2022 een beroep indiende bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand. Ten overvloede merkt de Raad op dat indien ingevolge van deze procedure verzoekers huwelijk toch erkend wordt, verzoeker nog steeds de mogelijkheid heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn partner.

3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het hoger belang van het kind, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet dienstig enig gezinsleven kan inroepen met een ongeborn kind. Pas vanaf de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen een minderjarig kind en zijn of haar ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, *Kroon e.a. v. Nederland*, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongeborn kind.

3.5. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker vervolgens dat hij nooit of onvoldoende werd uitgenodigd om zich te verdedigen en de nodige documenten voor te brengen in het licht van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet. Hierbij beroept verzoeker zich op een schending van het hoorrecht. Zoals eerder opgemerkt werd verzoeker echter in een brief van 2 juli 2021 verzocht om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier neer te leggen bij het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Verzoeker heeft aldus wel degelijk de mogelijkheid gehad om alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij zijn standpunt terzake kon verduidelijken. Verzoeker verduidelijkt niet waarom voormelde brief onvoldoende was in het licht van het hoorrecht en waarom hij opnieuw gehoord zou moeten zijn.

3.6. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan. In zoverre verzoeker hiermee de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM betreft, moet hij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker laat echter na om concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Hij verduidelijkt geenszins op welke manier de *“huidige veiligheidssituatie”* in Afghanistan zijn terugkeer verhindert.

3.7. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is voor het onderhavige beroep, dat geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

3.8. Luidens artikel 39/78 *in*cto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikel 13 van het EVRM zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT